

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

«὘ν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε»
(Ι. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Βροντάδου)

Τεύχος 74ον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2024

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

ΙΗΣΟΥΣ

Χριστολογικοί στοχασμοί
από τόν Σεβ. Μητροπολίτη
Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών
κ. Μάρκο

Κάθε Δευτέρα στην ηλεκτρονική
διεύθυνση: www.imchiou.gr

Διαδικτυακή έκπομπή της Ι. Μ. Χίου

Ο Φιλόλογος Ίεράρχης διδάσκει Αρχαία Ελληνικά
τούς μαθητές της Γ1 Γυμνασίου Βροντάδου (22.02.24).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 72

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

«Καί εἰς Ἕνα Κύριον, Ἰησοῦν Χριστόν»

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πίστις καί ζωή. Μόνον ἐντός τῆς Ἐκκλησίας σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Ἐκτός Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ καί ὁ Λυτρωτής.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή.

Ὁ Χριστός εἶναι τό Φῶς τοῦ κόσμου.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Μόνος Ἀληθινός Θεός.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς πνευματικῆς διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν θά παρουσιάζωμεν ἀπό τήν Δευτέραν 1^η Ἰανουαρίου 2024 καί ἐκάστην Δευτέραν καί ὥραν 11.00 διὰ τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως www.imchiou.gr τήν ἐβδομαδιαίαν πεντάλεπτον ἐκπομπήν «ΙΗΣΟΥΣ - Χριστολογικοὶ στοχασμοὶ ἀπὸ τόν Σεβ. Μητροπολίτη Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκο», κατὰ τήν ὁποίαν θά προσεγγίζωμεν βάσει τοῦ κειμένου τῆς Ἀγίας Γραφῆς τό Πρόσωπον τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν ἐν σχέσει πρὸς τόν ἑαυτὸν ἐκάστου ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο, προτρέπομεν τὰ φιλόχριστα μέλη τῆς Ἐκκλησίας νά παρακολουθοῦν τήν νέαν αὐτὴν ποιμαντικὴν διακονίαν πρὸς καταρτισμὸν καί σωτηρίαν ψυχῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς πλουσίαν τήν Χάριν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διατελοῦμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν.

Χρ. Μάρκος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ιωάννου Γενναδίου 14 – 115 21, Αθήναι

Τηλ. 210-72.72.204, Fax 210-72.72.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

**ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ**

30 Ιανουαρίου 2024

Αγαπητά μας παιδιά,

Είναι κοινῶς παραδεκτό ὅτι ζοῦμε σέ μιά κοινωνία, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει ποικιλόμορφα προβλήματα καί δύσκολες καταστάσεις. Γι' αὐτό ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό πρότυπα καί φωτεινά παραδείγματα, τά ὁποία θά εἶναι γιά ὅλους ἐμᾶς πολύτιμος ἐπισηρῖμος.

Τέτοια ζωντανά παραδείγματα εἶναι καί οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, φωστῆρες ὑπέρλαμπροι τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ Μέγας Βασίλειος, ἄνδρας ἐνάρετος καί εὐλαβῆς, τοῦ ὁποίου ἡ φωνή, ὅπως ἀκοῦμε στόν Ἐπιτάφιο Λόγο πού ἐκφωνήθηκε ἀπό τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, ἀκουγόταν σάν βροντή, διότι ὁ βίος του ἔλαμπε σάν ἀστραπή. Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, κοσμημένος μέ σπάνιες ἀρετές καί τρισόλβιος διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἐπαξίως ὀνομάστηκε θεολόγος. Καί τέλος, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος μέ τούς ἐμπνευσμένους λόγους του καί τή ρητορική του εὐφράδεια, ὑπερέβαλε τούς ρήτορες ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Οἱ Τρεῖς Καππαδόκες Πατέρες, ἱεουργοί τῶν θείων Μυστηρίων, διαλάμπουν στό στερέωμα τῆς οἰκουμένης, ἐκπέμποντας φῶς καί θεϊκή λάμψη. Ὁ καθένας ἀπό αὐτούς συνέβαλε τά μέγιστα στήν προώθηση τῆς γνώσεως καί τῆς σοφίας, ἀλλά καί στήν καλλιέργεια τῆς θεολογικῆς σκέψεως, καί γι' αὐτόν τόν λόγο τιμῶνται ὡς προστάτες τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἀλλά καί ὡς ἐμπνευστές τόσο γιά τούς μαθητές, ὅσο καί γιά τούς εὐσεβεῖς ἐπιστήμονες καί τούς ὑπεύθυνους πνευματικούς διδασκάλους.

Όσο, όλος αυτός ό θαυμασμός, στά βυζαντινά χρόνια και συγκεκριμένα τον ένδέκατο αιώνα επί Αλεξίου Κομνηνού, μετετράπη σέ φιλονικία μεταξύ των έλλογίμων και έναρέτων άνδρων. Μιά έριδα ως προς την άξία ενός έκάστου έξ αυτών. Έτσι, τά πλήθη των Χριστιανών χωρίστηκαν σέ τρεις παρατάξεις. Άλλοι όνομάζονταν Ιωαννίτες, άλλοι Βασιλείτες και άλλοι Γρηγορίτες. Οί πρώτοι θεωρούσαν τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο άπαραμίλλο και μοναδικό έρμηνευτή των Θείων Γραφών. Οί δεύτεροι, προέβαλαν την κοινωνική και φιλανθρωπική δράση του Μεγάλου Βασιλείου, θεωρώντας την περίφημη Βασιλειάδα έργο μοναδικής άξίας, άφου μέσα σ' αυτήν ύπήρχαν ξενώνες, νοσοκομεία και γηροκομείο, όπου θεραπεύονταν οί άνάγκες των ένδεών αδελφών. Αλλά και ή τρίτη ομάδα, έχοντας ισχυρά έπιχειρήματα, τόνιζε τή συγγραφική δεινότητα του Γρηγορίου, αλλά και την ποιμαντική δράση και φροντίδα πού επέδειξε γιά την προστασία του ποιμνίου του από τούς αίρετικούς.

Η όλη άντιπαλότητα θά λήξει μέ την έμπνευσμένη ιδέα του Ιωάννου Εύχαΐτων. Ο σοφός επίσκοπος σκέφθηκε, μετά από θείο φωτισμό, νά συντάξει Τερά Ακολουθία και νά συνεορτάζονται την ίδια μέρα οί «τρεις μέγιστοι φωστήρες της τρισηλίου Θεότητος»^{III}.

Αυτός ό κοινός έορτασμός, την 30ή Ιανουαρίου, μάς δίδει την εύκαιρία νά διαπιστώσουμε ότι και οί Τρεις Καππαδόκες Πατέρες άφουγκράζονταν τον παλμό της κοινωνίας και τίς διαχρονικές άνάγκες του κοινωνικού ίστού. Έθεσαν ως κέντρο της διδασκαλίας τους τον άνθρωπο και προσπάθησαν μέσα από την προβολή της έναρετης ζωής νά έπαναφέρουν τό ανθρώπινο πλαίσμα στην αρχική δόξα και παραδεισένια κατάσταση.

Τόσο κατά τή διάρκεια του τετάρτου αιώνα, κατά τον όποιο έζησαν οί σήμερα τιμώμενοι Πατέρες της Έκκλησίας μας, όσο και στή σύγχρονη έποχή, τό ανθρώπινο γένος βίωσε και εξακολουθεί νά βιώνει την άπελπισία, τον πόνο και τή θλίψη. Έπομένως, είναι διαχρονική ή ανάγκη νά αναζητήσουμε την ευτυχία και τή χαρά, και νά ανακαλύψουμε τό άληθινό νόημα της ζωής.

Αυτό τό ουσιαστικό περιεχόμενο στή ζωή του ανθρώπου αναζητούν και οί Τρεις διδάσκαλοι της οικουμένης, μιλώντας γιά έπαναπροσδιορισμό της σχέσεώς μας μέ τον Θεό και γιά συνεχή άγώνα κατά της άδικίας, της άνισότητας, της περιφρόνησης της ανθρώπινης προσωπικότητας και της βίας. Η τελευταία, δυστυχώς, έχει κάνει έντονη την παρουσία της και στον χώρο του σχολείου, άφου πολύ συχνά γινόμαστε μάρτυρες βιαιοπραγίας μεταξύ των μαθητών, αλλά και γενικότερα άκραίων συμπεριφορών.

Και στον ευρύτερο χώρο της κοινωνίας μας δέν έλλείπουν φαινόμενα βίας και έγκληματικότητας, ιδιαίτερα τά τελευταία χρόνια. Πώς όμως φτάσαμε

σέ αυτό τό θλιβερό φαινόμενο; Απάντηση σέ αυτό τό ἐρώτημα δίδει ἕνας ἐκ τῶν σήμερα ἐορταζομένων Ἀγίων. Ὁ Οἰκουμενικός Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης Ὁ Χρυσόστομος, ἄριστος ψυχογράφος τοῦ ἀνθρώπου καί ἐρμηνευτής ὅλης σχεδόν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, διατείνεται ὅτι ἡ αἰτία τῶν προβλημάτων τῆς κοινωνίας καί τῆς ἐπικράτησης τῆς βίας εἶναι ἡ διεφθαρμένη προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας^[1].

Ἡ ἐλευθερία ἦταν ὄντως ἕνα ὕψιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους, τὴν ὁποία δυστυχῶς δέν διαχειρίσθηκαν σωστά, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχουμε τὴν πτώση καί τὴν εἰσβολή τῶν παθῶν^[2]. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ χρυσορρήμων Πατέρας ὑποστηρίζει ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ δέν εἶναι ὁ Θεός, ἀλλὰ ἡ κακή χρήση τοῦ αὐτεξουσίου ἀπὸ τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἀπλοϊκὴ διήγηση τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, ἡ ὁποία περιφρονεῖται ἀπὸ πολλούς, ἐμπεριέχει αὐτές τίς οὐσιαστικές ἀλήθειες, τίς ὁποῖες φωτίζει ἐτι περαιτέρω αὐτός πού ἐδέχθη τὴ θεία χάρη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καί πού μέ τὰ χεῖλη του διδάσκει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή βρισκόταν σέ ἀρμονικὴ σχέση μέ τόν δημιουργό Του καί τὰ ἄλογα πλάσματα καί κατοικοῦσε στὸν Παράδεισο, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τόν πλάστη του. Ὁ Θεός ἀδιαμφισβήτητα δέν παύει ν' ἀγαπᾷ τόν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ πλάσματος Του στὴν πατρικὴ ἀγκάλη.

Αὐτὴ ἡ θεϊκὴ ἀγάπη ἀποκαλύπτεται περίτρανα στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό τό πρόσωπο προβάλλουν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ὡς τὴ μοναδική λύση σέ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καί ἰδιαίτερος στό πρόβλημα τῆς βίας. Πιστεύουν ἀκράδαντα ὅτι μόνο μέ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ θά ἀποκτήσουμε τὴν εἰρήνη καί πλέον ἡ βία δέν θά ἔχει θέση στὶς καρδιές μας, ἀφοῦ θά βλέπουμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς μας.

Ἀγαπητά μας παιδιά, σᾶς εὐχόμαστε καλὴ πρόοδο καί σᾶς καλοῦμε νά ἀφουγκραστεῖτε τό μήνυμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ξεδιψώντας μέ τὰ σωτήρια νάματα τῆς διδασκαλίας τους καί ἀποκτώντας ὄχι μόνο τὴ σοφία τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ κυρίως τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ καί τὴ γαλήνη στὶς καρδιές σας.

Μέ πατρικὴ στοργή καί ἀγάπη

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

καί τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

[1] Ἀπολυτίκιο Τριῶν Ἱεραρχῶν.

[2] Ἰωάννου Χρυσοστόμου, «Εἰς πρὸς Γαλάτας Ὁμιλίαν», Patrologia Graeca, ἐπιμ. ἐκδ. J. Migne, τόμ. 61, στίχ. 618.

[3] ὁ.π. τόμ. 60, στίχ. 507.

Πρός
τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅπως ἔχετε ἐνημερωθῇ, μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, δηλαδή τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα πού ἀνέκυψε στὶς ἡμέρες μας, δηλαδή τὴν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέ ὅλες τὶς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτὸ στό οἰκογενειακὸ δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τὸ θέμα αὐτὸ μέ ὑπευθυνότητα καὶ νηφαλιότητα, ἀποδεικνύοντας γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἐνότητά της, καὶ στὴν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τὰ δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθῇ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νὰ ἐνημερώσῃ τὸ πλήρωμά της, τὸ ὁποῖο θέλει νὰ ἀκούσῃ τὶς ἀποφάσεις της καὶ τὶς θέσεις της. Μέσα στοῦ πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, γιὰ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα.

1. Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικὸ, μέ τὸ νὰ ὁμολογῇ τὴν πίστη της, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καὶ ποιμαντικὸ, μέ τὸ νὰ ποιμαίνῃ τοὺς ἀνθρώπους στὴν κατὰ Χριστὸν ζωή.

Αὐτὸ τὸ ἔργο της φαίνεται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἱερὸς κανόνες, πού καθορίζουν τὰ ὅρια μέσα στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κινοῦνται ὅλα τὰ μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καὶ Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τὶς πνευματικὲς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοί νὰ ζοῦν σέ κοινωνία μέ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς τους, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιλαυτία καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ φιλοθεΐα καὶ ἡ φιланθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελής, φίλαντη ἀγάπη νὰ γίνῃ ἀνιδιοτελής ἀγάπη.

2. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δικαίους καὶ ἀδίκους, ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς, ἀγίους καὶ ἁμαρτωλοὺς· αὐτὸ κάνει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικὸ Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ ἀποκλείῃ κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολὴ τοῦ

κάνουν χειρουργικές επεμβάσεις στους ανθρώπους, κανείς δεν μπορεί να ισχυρισθῇ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι τήν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τήν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τά βαπτισθέντα παιδιά της καί ὅλους τούς ἄνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικροῦς καί μεγάλους, ἀγάμους καί ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχοῦς καί Λαϊκοῦς, ἐπιστήμονες καί μὴ, ἄρχοντες καί ἀρχομένους, ἑτεροφύλους καί ὁμοφυλοφίλους, καί ἀσκεῖ τήν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νά τό θέλουν καί οἱ ἴδιοι καί νά ζοῦν πραγματικά στήν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Γάμο ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀγία Γραφή, τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στό βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς λέγων· αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτήν καί ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν καί πάσης τῆς γῆς καί πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν., 1, 2728).

Αὐτό σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καί ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικές ἐπινοήσεις, ἀλλά παρέχονται ἀπό τόν Θεό». «ἡ ἱερότητα τῆς ἑνωσης ἄνδρα καί γυναίκας παραπέμπει στήν σχέση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας». «ὁ χριστιανικός Γάμος δέν εἶναι ἀπλή συμφωνία συμβίωσης, ἀλλά ἱερό Μυστήριο, διά τοῦ ὁποίου ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα λαμβάνουν τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιά νά προχωρήσουν πρὸς τήν θέωσή τους». «ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καί τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στήν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στά τελούμενα καί τίς εὐχές. Σ' αὐτό τό Μυστήριο ἡ ἑνωση ἄνδρός καί γυναικός ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τά ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καί οἰκογενείας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἄνδρα καί γυναίκας, καί ἡ σύνδεσή τους μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἡ μὴ ὑπαρξη παιδιῶν χωρίς τήν εὐθύνη τῶν συζύγων, δέν διασπᾷ τήν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανική παραδοσιακή οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπό πατέρα, μητέρα καί παιδιά, καί σέ αὐτήν τήν οἰκογένεια τά παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τήν μητρότητα καί τήν πατρότητα πού θά εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στήν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στό «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασίζεται σέ αὐτήν τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθῇ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Σέ ἓνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχη ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν παλαιότερη καί τήν πρόσφατη, καί πρέπει ὅλοι νά στέκονται μέ σεβασμό, τόν ὁποῖο κατά καιρούς διακηρύσσουν. Ἄλλωστε καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκτός ἀπό μερικές ἐξαιρέσεις, εἶναι δυνάμει καί ἐνεργεία μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατά Θεόν καί ποιμαίνει ὅλους. Γι' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερά Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσῃ, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσῃ, ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία σέ ὅλους. Γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἐνωτικό τρόπο, γιά λόγους τούς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρὸς τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὕτη ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνευδοκοῦντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη

γονεϊκότητα, τήν εξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἰοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοικτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώσῃ κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγῇ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθῇ, διότι διαφορετικά θά προδώσῃ τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὄχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τούς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέρουν στήν κοινωνία καί νά συντελοῦν στήν ἐνότητά της.

Ἀποδεχόμαστε, βέβαια, τά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων τά ὁποία κινούνται σέ ἐπιτρεπτά ὅρια, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωματισμοῦ», πού εἶναι θεοποίηση τῶν δικαιωμάτων, προκαλεῖ τήν ἴδια τήν κοινωνία.

5. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιά τήν οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας καί τοῦ ἔθνους. Σέ αὐτό πρέπει νά συντείνῃ καί ἡ Πολιτεία, ὅπως διαλαμβάνεται στό ἰσχύον Σύνταγμα ὅτι «ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ ἔθνους, καθῶς καί ὁ Γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ Κράτους» (ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κράτους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας» (ἄρ. 2).

Ἔτσι, προτρέπουμε τήν Πολιτεία νά προβῇ στήν ἀντιμετώπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἑτοιμῇ νά ἐκραγεῖ» καί εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐθνικό θέμα τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται ἀπό τό πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, καί τήν καλοῦμε νά ὑποστηρίξῃ τίς πολύτεκνες οἰκογένειες πού προσφέρουν πολλά στήν κοινωνία καί τό ἔθνος.

Όλα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τὰ μέλη της «μέ αἶσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καί ἀγάπης», διότι ὄχι μόνο ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἑλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστῇ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. α', 2432), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς.

Ὡς ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχή ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἁμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἁμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσῃ στό «καθ' ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνον λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς, τὰ μέλη της, καί σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τόν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. δ', 15) καί «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰω. α', 1).

+ Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος
+ Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ
+ Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος
+ Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος
+ Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος
+ Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος
+ Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων
+ Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος
+ Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος
+ Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων
+ Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος
+ Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος
+ Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός
+ Ὁ Ἀρχιεπισκοπάρχου
+ Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΙΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 279

Αριθμ.

Διεκπ. 102

Έν Χίω τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 2024

Μνήμη ουκόλου ἐπισκόπου Σμύρνης

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΡ. 73

Πρός

Τόν Ἱερόν Κλήρον καί τόν εὐσεβῆ λαόν

Τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καί Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,.....καί τήν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν»
(Ρωμ. ιστ', 3-4)

Χριστιανοί μου!

Εὐλογημένο καί ἀξιοζήλευτο εἶναι μέσα στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας τό ἱερό ζευγάρι δύο ἀγαπημένων προσώπων, ενός ἄνδρα καί μιᾶς γυναίκας, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀκύλα καί Πρίσκιλλας, συνεργατῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Στά πρόσωπά τους διακρίνουμε τοὺς ἰδανικούς συζύγους. Τό ἱερό αὐτό ζευγάρι ἀποτελεῖ πρότυπο ἰδανικῆς καί εὐλογημένης γαμικῆς ἐνώσεως, πρὸς τοὺς ὁποίους μποροῦν νά προσβλέπουν οἱ σύγχρονοι σύζυγοι. Εἶναι ζωντανοί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, πού προστατεύουν τοὺς εὐσεβεῖς, τίμιους, ἀφοσιωμένους καί τρυφεροὺς συζύγους, γι' αὐτό τοὺς τιμᾶμε μέ ἐμπρακτὴ, ἄδολη καί ἀμάραντη ἀγάπη, διότι ὁ ἔρωτάς τους γιὰ τόν Χριστό, ἀναζωογονοῦσε καί τόν μεταξὺ τους ἔρωτα. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Δέν ὑπάρχει τίποτε, τίποτε πολυτιμότερο ἀπὸ τό ν' ἀγαπιέται πολὺ ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καί ἡ γυναῖκα ἀπὸ τόν ἄντρα τῆς».

Οί Άγιοί μας αὐτοί τιμῶνται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας τήν 13^η Φεβρουαρίου. Γιά τούς προαναφερθέντες λόγους καί στό πλαίσιο τῆς Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 23^{ης} Ἰανουαρίου 2024, ἡ ὁποία παρέχει «ἐξουσιοδότηση πρὸς κάθε Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη νά προχωρήσει, ἐντός τῆς ἐπαρχίας του καί κατὰ τήν ἔμφρονα ποιμαντική κρίση του, σέ πρωτοβουλίες ἐνημέρωσης καί εὐαισθητοποίησης ὡς πρὸς τήν ἐπικείμενη νομοθέτηση καί τόν θεσμό τῆς οἰκογένειας», ἀπεφασίσουμε νά πραγματοποιήσουμε, κατὰ τό ἥθος τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, **ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ** στόν Ἱερό **Μητροπολιτικό Ναό Χίου** τό **ἑσπέρας τῆς 12^{ης} πρὸς 13^η Φεβρουαρίου 2024** καί ἀπό ὥρα **22.30** ἕως **01.15** καλώντας τόν ἱερό κλῆρο καί τόν πιστό λαό νά προσέλθει γιά νά προσευχηθεῖ στόν Θεό,

α. γιά τόν ἀγιασμό καί τήν προστασία τοῦ θεοῦδότητου θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας

β. γιά τήν εὐλογία καί τήν ἱερότητα τῆς πατρότητος καί τῆς μητρότητος

γ. γιά τήν μετάνοια τῶν εὗρισκομένων σέ ἁμαρτωλές συμπεριφορές, προκειμένου νά ἐπιστρέψουν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ καί νά κερδίσουν τόν Παράδεισο, καί

δ. γιά τόν φωτισμό τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ἔθνους στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, προκειμένου νά ἀρνηθοῦν νά ἐπικυρώσουν τήν ζοφερή αὐτή πράξη, νομοθετώντας τά ἄνομα καί θεσμοθετώντας τά ἄθεσμα.

Χριστιανοί μου!

Εὐχομαι ὁ Τριαδικός Θεός μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μας καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀκύλα καί Πρίσκιλλας νά ἀγιάζει ὅλους ἐσᾶς, τήν Πατρίδα μας καί ὅλο τόν κόσμο.

ΜΕΤΑ ΠΑΤΡΙΚΩΝ ΕΥΧΩΝ

Χρ. Μάρκος

+ Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΜΑΡΚΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 296

Αριθμ.

Διεκπ. 116

Έν Χίω τῇ 8^η Φεβρουαρίου 2024

Μνήμη Νικηφόρου Μάρτυρος

Πρός

Τούς Έξοχωτάτους

κ. Παναγιώτην Μηταράκην καί

κ. Σταύρον Μιχαηλίδην

Βουλευτάς Χίου

Ένταῦθα

"Ελθών Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας **εὐσχήμων βουλευτής**, ὅς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ΤΟΛΜΗΣΑΣ εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ" (Μάρκου ιε', 43)

Έξοχώτατοι

Μέ τήν ἀγάπη τοῦ πατέρα ἀπευθύνομαι σέ σᾶς, τά πνευματικά μου παιδιά, ἄνδρες πιστούς καί εὐσεβεῖς, πού οἱ ἀκρίτες τῆς Χίου, τῶν Ψαρῶν καί τῶν Οἰνουσσῶν ἔστειλαν στό Ἐθνικό Κοινοβούλιο, γιά νά τοὺς ἀντιπροσωπεύετε σύμφωνα μέ τίς αἰώνιες παραδόσεις καί τά ἦθη τοῦ τόπου μας.

Ἀπευθύνομαι σέ σᾶς, πού μοῦ ἐδόθη ἡ χαρούμενη εὐκαιρία νά εὐλογήσω τήν Βάπτισή ἢ τόν Γάμο τῶν παιδιῶν σας, ἀφοῦ πρῶτα ἐδημιουργήσατε μέ τίς συζύγους σας ὁμορφες οἰκογένειες.

Ἀπευθύνομαι σέ σᾶς, πού τακτικά σᾶς ἔχω συμπροσευχομένους κοντά μας στίς ἱερές μας ἀκολουθίες, στίς ἐκκλησίες καί τά ξωκκλήσια μας, στίς πόλεις μας καί τά χωριά μας.

Ἀπευθύνομαι σέ σᾶς, πού ἀρκετές φορές σᾶς "ἔδωκα φαγεῖν" (πρβλ. Ματθ. κε', 35) τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας.

(συνέχεια εἰς σελ. 17)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

Πρωτ. 459
Ἀριθ. Διεκπ. 323

Ἀθήνησι τῇ 12ῃ Φεβρουαρίου 2024

Πρὸς
τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκον
Εἰς Χίον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 7ης μηνός Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 276/99/5.2.2024 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ἐνημερώνετε τὴν Ἱεράν Σύνοδον περὶ τῆς νέας ποιμαντικῆς διακονίας ἐν τῇ καθ' ὑμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει, ἥτοι σειρᾶς ὁμιλιῶν καὶ μαθημάτων μέ θέματα ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν, τὴν Λατινικὴν, τὴν Βυζαντινὴν καὶ τὴν Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν καὶ Ἱστορίαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλληνικῶν... " - Φιλολογικὸν Εἰλητάριον*», τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται εἰς τὸν χώρον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Ἅγιος Ἀγαπητός», γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐν τῇ ρηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκφράσῃ τὰς συγχαρητηρίους Αὐτῆς εὐχὰς καὶ προσήσεις πρὸς τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα ἐπὶ τῇ ἀξιεπαίνῳ αὐτῆς πρωτοβουλίᾳ, ἡ ὁποία στοιχεῖται εἰς τὴν μακραίωνα παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν προαγωγὴν τῶν Γραμμάτων καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς Παιδείας.

Ἐπὶ δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

Ἰωάννης Γενναδίου

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἄρ. Μ. Ἰωάννης Καραμούζης
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Χριστέ!

Προστάτευε τήν Οικογένεια

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΥΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΡΕΒΕΚΚΑ

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ - ΕΙΣΑΓΕΤ

ΡΟΥΘ

ΛΥΔΙΑ

Ἀφιέρωμα στὶς γυναῖκες τῆς Ἀγίας Γραφῆς

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024
ΩΡΑ 18:00

ΑΙΘΟΥΣΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΒΑΡΒΑΣΙΟΥ ΧΙΟΥ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «Ο ΦΑΡΟΣ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Ἡμερολόγιον 2024

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παλαιοχριστιανικὴν
Βασιλικὴν Ἀγ. Ἰσιδώρου (4ος - 5ος αἰ. μ.Χ).

(συνέχεια ἐκ σελ. 12)

Ἀπευθύνομαι σέ σᾶς, πού σᾶς ἔδωσα τήν εὐλογία νά κινήσετε τά χεῖλη καί τήν γλῶσσα σας καί νά πεῖτε τό "Πάτερ ἡμῶν" καί τό "Πιστεύω".

Αὕτῃ τῇ φορᾷ ἀπευθύνομαι σέ ἐσᾶς καί σᾶς ζητῶ νά ΤΟΛΜΗΣΕΤΕ, νά μιμηθεῖτε ἕναν ἄλλο Βουλευτή, πού, αἰῶνες πρὶν, ἔδωσε ἕνα μάθημα "πολιτικῆς" ἀνδρείας μέσα σέ ἕνα κόσμο πού ἐχλεύαζε καί ἐσταύρωνε τόν Χριστό. Ἐνα βουλευτή πού "τολμήσας" ἀρίστευε, ὅπως οἱ Ὀμηρικοὶ ἥρωες τῆς Ἰλιάδος "πέπαιται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δέ ἀριστεύει Ἰωσήφ" (τροπάριον κανόνος Μεγ. Σαββάτου).

Νά τολμήσετε καί νά ἀρνηθεῖτε νά ἐπικυρώσετε τήν ἀντίθεη προσπάθεια ἀλλοιώσεως τῆς θείας δημιουργίας στό "κατ' εἰκόνα Θεοῦ" πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου "καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς" (Γενέσεως α', 27).

Νά τολμήσετε νά σεβαστεῖτε τόν μοναδικό μέσα στοὺς αἰῶνες τύπο τῆς οἰκογενείας, τῆς "μικρᾶς Ἐκκλησίας" (Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος), ὅπως ἀκριβῶς καί ἐσεῖς ἐδημιουργήσατε.

Νά τολμήσετε νά τιμήσετε τήν ἱερή καί ἁγία πατρότητα καί μητρότητα, κατὰ τόν νομοθετικό λόγο τοῦ Θεοῦ "Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καί ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς" (Ἐξόδου κ', 12).

Νά τολμήσετε νά ἀναδειχθεῖτε ἕνας νέος Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἐκφράζοντας τήν ἀρνησὴ σας, γιὰ τήν ὁποία θά ἔχετε τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἐξοχώτατοι

Προσέλθετε στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο τιμώντας τοὺς ἁγίους καί τοὺς ἥρωες τοῦ τόπου μας, τίς οἰκογένειες τῶν νησιῶν μας, καί ψηφίσετε ἀρνητικά στήν θεσμοθέτηση τῆς ἁμαρτίας, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι «κριτές θά μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι καί οἱ νεκροί».

Μέ πατρικὲς εὐχές, τιμὴ καί ἀγάπη

Χρ. Μανωλ.

Ἡ Εὐαγγελικότητα τοῦ Μοναχισμοῦ

Πολλοί ἀμφισβητοῦν τὴν Εὐαγγελικὴ θεμελίωση τοῦ Μοναχισμοῦ, γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ Χριστὸς πουθενὰ δὲν κάνει μνεῖα αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ. Ἀλλὰ αὐτὸ φανερῶνει παχυλὴ ἄγνοια τῶν Γραφῶν. Ὅταν ὁ Χριστὸς μέ ὅλη τὴν ἐπίγεια ζωὴ του καὶ τὴν διδασκαλία του διαγράφει τὸν τύπο τοῦ Χριστιανοῦ, πού ἀπολυτοποιεῖται στὸν τύπο τοῦ Μοναχοῦ, πρὸς τί ἡ εἰδικὴ ἀναφορά; Ἄς ἀνατρέξωμε στὰ σχετικὰ χωρία.

Ὁ Χριστὸς ζητάει αὐτοπροαίρετη προσέλευση στὸν καινὸ τρόπο ζωῆς πού ἐπαγγέλεται: «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». (Ματθ. 16, 24). Καὶ ὁ Μοναχὸς προσέρχεται ἐθελούσια στὴν Μοναχικὴ πολιτεία. Αὐτὸ ἀποτελεῖ προϋπόθεση, ὅπως βλέπομε στὴν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Σχήματος. Καὶ στὴν συνέχεια ζητάει νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτό του καὶ, ἀφοῦ σηκώσει τὸν προσωπικὸ του σταυρό, νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Ποιὸς εἶναι συνεπέστερος πρὸς τὴν εὐαγγελικὴ ἐπιταγὴ ἀπὸ τὸν Μοναχὸ πού ὄντως «ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ», ἀλλὰ ἀκόμη ἀρνεῖται καὶ «τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν» γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ;

Ὅταν πάλι στὸ κατὰ Ματθαῖον (10, 37-38) ὁ Χριστὸς λέγει «ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος καὶ ὁ φιλῶν υἱόν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος», ποιὸς χριστιανὸς κυριολεκτικὰ τοποθετεῖ πάνω ἀπὸ κάθε συγγενικὴ ἀγάπη, τὴν ἀγάπη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν ἀρνησκόσμο Μοναχό; ἢ ποιὸν ὑπαινίσσεται ὁ Χριστὸς ὅταν λέγει: «καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. 19, 29) παρὰ τὸν Μοναχό, πού στὴν κυριολεξία ἐγκαταλείπει πρόσωπα προσφιλῆ καὶ κάθε ὑλικὸ ἀγαθὸ γιὰ νὰ κληρονομήσει ζωὴ αἰώνιο;

Ποιός «πωλεῖ» πάντα ὅσα ἔχει (Μαρκ. 10, 21) καί τά σκορπίζει στους πτωχοὺς γιὰ νά κερδίσει θησαυρό στὸν οὐρανό, παρὰ ὁ τὴν ἄκραν πτωχείαν ζηλώσας μοναχός;

Ποιός ὄντως δέν «μεριμνᾷ διὰ τὴν αὖριον» κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ «ἐμβλέπει εἰς τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδέ θερίζουσιν οὐδε συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» (Ματθ. 6, 26), παρὰ ὁ ἄφροντις Μοναχός, πού «προσακαρτερεῖ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει;» (Πράξ. α', 14).

Ποιός μπορεῖ νά μιμηθῇ τὴν μέχρι θανάτου στήν ἐφαρμογὴ τῆς ἀρετῆς τῆς ὑπακοῆς;

Ποιός σταυρώνεται καθημερινά κατὰ μίμηση Χριστοῦ, παρὰ ὁ Μοναχός, πού μέ τὴν ἀνυποχώρητη νηστεία καὶ τὴν λοιπὴ κακοπάθεια εὐθειάζεται μέ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὼ τῷ κόσμῳ;» (Γαλ. 6,14).

Ποιός ἐπιδίδεται συνεχῶς στήν ἐφαρμογὴ τοῦ Ἀποστολικοῦ «ἀδειαλείπτως προσεύχεσθε» (1 Θεσ. 5, 17), ἂν ὅχι ὁ Μοναχός, πού ἀσκεῖται συνεχῶς στὴ νοερὰ προσευχή καὶ στίς πολὺώρες Ἀκολουθίες;

Ποιός θησαυρίζει «θησαυρούς ἐν οὐρανῷ» (Ματ. 6, 19) παρὰ ὁ σπηλαιόδιαιτος ἀσκητής, πού μετέθεσε ὅλον τὸν πόθο του πρὸς τὰ οὐράνια ἢ καὶ ὁ Κοινοβιάτης Μοναχός, ὅταν κάθε ἐννοια ἰδιοκτησίας «ἀπελήλεται» ἀπὸ ἓνα ὑγιές Κοινόβιο;

Ποιός ἀκόμη φαίνεται νά βιώνει μέ πόθο ἐκστατικὸ τὴν πρώτη ἐντολή «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Μαρκ. 12, 30), παρὰ ὁ Μοναχός «ὁ νυγείς τὴν καρδίαν» τῷ κέντρῳ τῆς θείας ἀγάπης, στὸν ὁποῖο ἀρμόζει ἡ τρυφερὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος: «οὐχ οὕτω μήτηρ ὑπομαζίω παιδί, ὡς ἀγάπης υἱός τῷ Κυρίῳ προσκαλλᾶσθαι πέφυκε πάντοτε;» (δηλαδή, δέν προσκολλᾶται τόσο πολὺ ἢ μητέρα στὸ βρέφος πού θηλάζει, ὅσο προσκολλᾶται πάντοτε ὁ υἱός τῆς ἀγάπης στὸν Κύριο;).

(Ἀπὸ τό βιβλίον «Ἀντίλαλοι ἀπὸ τὴν "Παναγία τοῦ Ἐβρου"»).

Νικόλαος Σελέντης
Μητροπολίτης Χαλκίδος (1931 -1975)*

*Τοῦ Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια,
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

Ἦταν ὁ πρῶτος χειμῶνας τῶν μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν στό Manchester, ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ πολυσέβαστος Μητροπολίτης Χαλκίδος, ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης καί τῆς προσφορᾶς, ὁ Νικόλαος Σελέντης, βρισκόταν βαριά ἀσθενής σέ Νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου. Προσπάθησα νά τακτοποιήσω τά διαβάσματά μου καί νά περατώσω τίς Mid-sessional Exams γιά τό MSc, γιά νά κατέβω στό Λονδίνο νά τόν ἐπισκεφθῶ καί νά πάρω τήν εὐχή του. Μιά εὐχή πού μετροῦσε μέσα μου περισσότερο καί ἀπό τόν μεταπτυχιακό τίτλο πού προσδοκοῦσα νά πάρω. Ὁ Θεός, ὅμως, δέν μοῦ ἔκανε αὐτή τή χάρη. Ὅταν κατέβηκα στό Λονδίνο πληροφορήθηκα ὅτι μόλις πρό ὀλίγου (19.1.1975) ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε μεταβεῖ γιά νά συναντήσῃ στά οὐράνια σκηνώματα τό ἐφετό τῆς καρδιάς του, τόν ἀγαπημένο μας Ἰησοῦ.

Γύρισα λυπημένος στό Manchester καί ἐπιδόθηκα στήν προσευχή. Δέν τό χωροῦσε ὁ νοῦς μου πῶς ὁ φλογερός ἱεροκήρυκας, ὁ μαγνήτης τῶν νέων, ὁ κατηχητής, ὁ ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Μητροπόλεώς του, ὁ ἀπό ὅλους ἀγαπητός καί σεβαστός, ὁ π. Νικόλαος, μεταδημότευσε γιά τήν Ἄνω Πόλη, «ἐνθα οὐκ ἐστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωὴ ἀτελεύτητος». Ἐνοιωθα πολὺ φτωχός καί ἀδύναμος. Ὁ π. Νικόλαος γνώριζε νά πλουτίζει τήν Ἐκκλησία μας μέ τήν ἀγάπη του, μέ τό λόγο του, μέ τό παράδειγμά του, μέ τό χαμόγελό του, μέ τά τραγούδια τοῦ Θεοῦ, πού ἀβίαστα ἐβγαιναν ἀπό τά χεῖλη του. Σκέφθηκα, ὅμως, ὅτι ὁ Χριστός μας τόν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπό ἐμᾶς καί ἔτσι τόν κάλεσε κοντά του, «ἵνα μή κακία

*ὁ φάρος τῆς ΤΗΝΟΥ (ΕΤΟΣ 57^{ον} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016,ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ, Αριθ. φ. 6)

ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ» (Σοφ. Σολομ. δ' 11). Ἄλλωστε καί ὁ π. Νικόλαος ἀγαποῦσε τόν Χριστό μας μέ μιά μοναδική ἀγάπη, καί ἡ ἐπικοινωνία μαζί Του ἦταν ἀδιάλειπτη. Δέν εἶναι ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι ἡ ἀναπνοή του ἦταν δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ μας καί κάθε μοναδική στιγμή τῆς σύντομης στή γῇ παρουσίας του ἕνας ὕμνος, ἕνα τραγουδί εὐχαριστιακό.

Πέρασαν τά χρόνια, ἀλλά ἡ μνήμη τοῦ Μητροπολίτου Νικολάου ὄχι μόνο δέν παρασύρθηκε στή λήθη, ἀλλά παραμένει ζωντανή καί στούς συγχρόνους μας, αὐτούς πού δέν τόν γνώρισαν, ἀλλά ἄκουσαν ἡ διάβασαν γιά τήν ισάγγελη πολιτεία του.

Μέ συγκίνηση διάβασα τό μικρό, ἀλλά πολύ ἀξιόλογο τευχίδιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κύμης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρυστίας «Μακαριστός Μητροπολίτης Χαλκίδος (1931-1975). Αναφορά στή ζωή καί στό ἔργο του». Τί νά πρωτοσημεύσω ἀπό τό καλογραμμένο αὐτό βιβλίο;

Στό κεφάλαιο «ὁ Σταυρός τοῦ Μαρτυρίου» ἡ ἐκδότρια Μονή σημειώνει μέ ἐμφατικό τρόπο, πού δέν ἀπέχει ἴχνος ἀπό τήν πραγματικότητα:

«Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὁ Νικόλαος. Ἀφιερωμένος στόν Θεό καί στήν Ἐκκλησία. Ἀπέφευγε τή δόξα καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί τό ἔλεός Του τόν κατεδίωκε (Ψαλμ. 22). Γεύθηκε τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπρεπε νά δοκιμάσει καί τό ἄθλημα τοῦ μαρτυρίου. Ἦλθαν οἱ μεγάλες δοκιμασίες. Τίς ἀντιμετωπίζει μέ πολλή ἐμπιστοσύνη στό Θεό. Σημειώνει στό Ἡμερολόγιο του: «Ὅταν πονῶ τότε προσεύχομαι θερμά ἀπ' τήν καρδιά! Τί νά εἰπῶ, εἴθε νά πονῶ; Δέν ἔχω τόση πίστι. Τόν εὐχαριστῶ ὅμως γιατί εἶναι ὁ Ποιμὴν μου.» («Ξεσπάσματα τῆς καρδιάς μου», ἐκδ. «ΤΗΝΟΣ», σελ. 85). «Πρέπει νά περάσης ἕνα βαθύ πόνο, μιά τραγική ἀγωνία, νά κραυγάσης, νά παλαίψης, γιά νά σοῦ μιλήσῃ ὁ Θεός. Διαφορετικά δέν γίνεται τίποτε. Τό δοκίμασα, τό δοκιμάζω.» («Ξεσπάσματα», σελ. 87).»

Καί στόν Επίλογο τοῦ βιβλίου διαβάζουμε μέ περισσή κατά Θεόν ὑπερηφάνεια καί ἀναστενάζοντας ἀπό χαρά ἀνάμικτη μέ λύπη.

«Εὐλογοῦμε καί δοξάζουμε τόν Πανάγιο Θεό, γιατί μᾶς ἐχάρισε Ἐπίσκοπο τῶν καρδιῶν. Μέ ἀπέραντη ἀγάπη γιά ὅλους, καί γι' αὐτούς πού τόν ἐπίκραναν καί τόν ἐπλήρωσαν βαθειά. Ἐμεινε καθαρός ἀπό τίς μικρότητες τοῦ κόσμου, γιατί ἀγάπησε μέ τήν σταυρωμένη ἀγάπη τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου τούς πάντας καί ἐγινε ἀρεστός στό Θεό. Βοήκε χάρη καί ἀπέκτησε παρρησία ἐνώπιόν Του. Στά 44 χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς καί συμβασιλεύει μέ τόν ἴδιον τόν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἄφησε τή μαρτυρία στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐνός ἀγίου Ἐπισκόπου. Χαρακτηριστικές καί οἱ μαρτυρίες δύο ἀγίων τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ ἀγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου καί τοῦ π. Ἰακώβου Τσαλίκη τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Δαυῖδ Εὐβοίας. Τόν πρῶτο καιρό μετά τήν κοίμησή του, μιᾶ ὁμάδα χριστιανῶν φοιτητῶν ἐπεσκέφθη τόν μεγάλο σύγχρονο Ἀγιορεῖτη ἀσκητή τῶν Καρυῶν Γέροντα Ἅγιο Παῖσιο. Μεταξύ ἄλλων τόν ἐρώτησαν γιά τόν ἀοίδιμο αὐτόν Ἱεράρχη (μέ τόν ὁποῖο εἶχε γνωριμία καί πνευματικό σύνδεσμο ὁ π. Παῖσιος) καί ἔλαβαν τήν ἀπάντηση: **“Δέν εἶναι γιά τά (πνευματικά) μέτρα σας, παιδιά μου, νά σᾶς πῶ γιά τήν πνευματική κατάσταση μέσα στην ὁποία ζεῖ τώρα ἡ ψυχή τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου”** (Εὐβοϊκό Χωριό, τευχ. 27, σ. 25). Καί σέ κάποιον ἄλλον εἶχε πεῖ: **“προστέθηκε ἕνας ἅγιος στόν Παράδεισο”**. Ὁ π. Ἰάκωβος Τσαλίκης εἶχε πεῖ: **“Ὁ Νικόλαος εἶναι στόν παράδεισο. Ἐπικοινωνῶ μαζί του. Μοῦ εἶπε νά μή μιλάω γι' αὐτόν”**.»

Σέ λειτουργική γλῶσσα παραθέτω ἕνα στίχο καί ἕνα συναξάριο γιά τόν ἀοίδιμο Μητροπολίτη ἐκδεχόμενος τίς θεοπαθεῖς του πρεσβεῖες.

Στίχοι. Λαοῦ ἐγκύψας πόνοις Χαλκίδος ἄρτι,
Νικόλαε, ὦφθης μιμητής Κυρίου.

Συναξάριον.

Ὁ πνεύματι θυσίας καὶ ἀγῶνος πεπλησμένος, πεπνυμένος Χαλκίδος ποιμενάρχης, Νικόλαος ὁ θεοφόρος, τοῦπικλιν Σελέντης, ἐγεννήθη ἐν τῇ ἱερᾷ νήσῳ τῆς Τήνου τῷ 1931. Ανατραφεὶς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν αὐτοῦ γονέων, Ἑμμανουὴλ καὶ Μαρίας, συμφώνως τῷ Εὐαγγελικῷ νόμῳ ἐσπούδασε τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην ἐν τῷ Ἀθήνησι Πανεπιστημίῳ. Εἰσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐκκλησίας ἐκάρῃ μοναχὸς ἐν ἔτει 1962 εἰς τὴν ἱεράν μονὴν Πετράκη καὶ ἀκολουθῶν εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν Ἀθήναις καὶ πρεσβύτερος ἐν Καρδίτῃς ἔνθα ὑπηρέτησε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἱεροκῆρυξ. Ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ νῆσον ἀνέλαβε καθήκοντα ἱεροκῆρυκος καὶ πνευματικοῦ τοῦ Ἱεροῦ προσκυνηματος τῆς «Μεγαλόχαρης» Εὐαγγελιστρίας Τήνου. Ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς μετὰ διετίαν ἐδέξατο τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ εὐαρίθμων ἱεραρχῶν προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου. Διηκόνησε τῇ αὐτῷ λαχούσῃ τῶν Χαλκιδέων ποίμνῃ μετὰ πνεύματος θυσιαστικῆς ἀγάπης, ἀπλότητος, ἱεραποστολικοῦ ζήλου καὶ πατρικῆς στοργῆς. Ἀναιτίως καὶ ἀναπολογήτως ἀπομακρυνθεὶς τῆς αὐτοῦ ποίμνης ὑπέμεινεν ἐν ἄκρᾳ ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ τὸν ζυγὸν τῆς διώξεως. Ἀσθενήσας ὁμως ἀνιάτως, μετ' ὀλίγους μῆνας ἐν Λονδίῳ μετέστη πρὸς ὃν ἠγάπησε Κύριον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐξ ὅλης διανοίας. Ἡ αὐτοῦ κηδεία ἔλαβε χώραν ἐν Χαλκίδι ἐνώπιον ἀπείρου πλήθους βαρυαλγοῦντος λαοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ ἁγίου Νικολάου Βάθειας. Ἐν αὐτῇ τὸ χαριτόβρυτον αὐτοῦ λείψانون ἀνεκομίσθη τῇ 5ῃ Ἰουλίου τοῦ 2002 παρουσία πλήθους ἱεραρχῶν, ἱερέων, διακόνων, μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ χριστεπωνύμου πλήθους. Τὰ ἱερά ἔκτοτε καὶ μυροβόλα αὐτοῦ λείψανα ἀποθησαυρίζονται ἐν τῇ ὡς ἄνω Μονῇ καὶ παρέχουσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τὰ αἰτήματα τοῖς αὐτὰ εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΧΙΟΥ

ΧΙΟΣ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2024

Ἡ Γενική Συνέλευση τοῦ Συνδέσμου Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν μέ ἀφορμή τό ὑπό συζήτηση θέμα τοῦ λεγόμενου «γάμου» μεταξύ ὁμόφυλων προσώπων, δηλώνει τά ἑξῆς:

Ὁ γάμος εἶναι ἓνα ἀπό τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα εἶναι μυστήριον μέγα καί ἅγιο σύμφωνα καί μέ τόν Ἱερό Χρυσόστομο (*Εγκώμιο εἰς Μάξιμον 3: PG 51,230*). Ἐνεκα τῆς προγνώσεως τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα, δημιουργήθηκαν – πλάστηκαν ἔτσι, ὥστε βιολογικά νά εἶναι κατάλληλοι γιά «γάμου κοινωνίαν». Ὁ «τρόπος δημιουργίας» προβλέπει «ἀγάπην διηνεκίη» καί «σύνδεσμον ὁμονοίας».

Ὁ Θεός δίνει τήν εὐλογία Του στό πρῶτο ζευγάρι, γιά νά αὐξάνονται καί νά πληθύνονται καί κυριεύσουν τή γῆ (*Γεν. 1, 28*). Ὁ δεσμός τῶν δύο πρωτοπλάστων εἶναι ὁ στενότερος ἀπό κάθε ἄλλο δεσμό καί αὐτό φαίνεται ἀπό τά λόγια του Ἀδάμ, ὅταν πρωτοεἶδε τήν Εὐα (*Γεν. 2, 23 – 24*). Μέ τήν πτώση ὑπέστη κρίση ὁ θεσμός τοῦ γάμου κι ἔτσι ὁ γάμος χρειάζεται ἀνόρθωση.

Μέ τόν ἐρχομό τοῦ Κυρίου καί τό ἀπολυτρωτικό Του ἔργο πραγματοποιεῖται καί ἡ ἀνόρθωση τοῦ γάμου. Ὁ Χριστός μέ ἀφορμή ἐρώτηση τῶν Φαρισαίων, λέει: «δέν ἐδιαβάσατε στό πρῶτον βιβλίον τῆς Γραφῆς ὅτι ὁ δημιουργός εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπλασεν ἄνδρα καί γυναῖκα, ὡς ἓνα ἀνδρόγυνον καί εἶπε· Ἐνεκα τούτου θά ἐγκαταλείψῃ ὁ ἄνθρωπος τόν πατέρα καί τήν μητέρα του καί θά προσκολληθῇ εἰς τήν γυναῖκα αὐτοῦ καί θά εἶναι οἱ δύο μία σὰρξ, ἓνα σῶμα; Ὡστε δέν εἶναι πλέον δύο, ἀλλά μία σὰρξ. Τό ἀνδρόγυνον λοιπόν, τό ὅποιον ὁ Θεός τόσο στενά συνήνωσε, ὁ ἄνθρωπος ἄς μή τό χωρίσῃ» (*Ματθ. 19, 4 – 6*).

Μέ τήν τέλεση τοῦ μυστηρίου, ὅπου «παρά Θεοῦ ἀρμόζεται ἀνδρὶ γυνή» (*Μικρόν Ευχολόγιον*), τίθεται ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ γάμου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ὁ τοῦ μυστικοῦ καί ἀχράντου γάμου ἱεουργός καί

τοῦ σωματικοῦ νομοθέτης» (Μ. Ε.) εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ζωῆς γενικότερα καί τοῦ γάμου ειδικότερα.

Στήν Κανά, ὁ Χριστός, ἐνεργώντας πρακτικότερα, εὐλογεῖ τόν γάμο μέ τή συμμετοχή καί συμπαράσταση στή χαρά τοῦ γάμου. Τό συγκεκριμένο χωρίο ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (Ἰωάν. 2, 1 - 11) συνέδεσαν οἱ θειότατοι πατέρες μέ τό ἱερό μυστήριον τοῦ γάμου.

Ἡ ἀναφορά τοῦ γάμου ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν (Εφ. 5,32), δείχνει ἔντονα καί τόν χριστολογικό, καθώς καί τόν ἐκκλησιολογικό χαρακτήρα τῆς ἐνώσεως ἀνδρός καί γυναικός στό θέμα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μέ τήν τέλεση τοῦ μυστηρίου, ὅπου «παρά Θεοῦ ἀρμόζεται ἀνδρί γυνί» (Μ. Ε.), τίθεται ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας.

Ὁ ἀνδρας γίνεται πατέρας καί ἡ γυναίκα μητέρα. Ταυτόχρονα μεταβάλλεται ἡ ἐμπλουτίζεται ἡ σχέση τους καί προεκτείνεται ὁ σκοπός τῆς ἔνωσής τους. Μέ τούς δύο ὅρους δηλώνεται ἡ ἐνεργοποίηση ἑνός ἀπό τούς σκοπούς τοῦ γάμου.

Σημειώνει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐνθα ἀνὴρ καί γυνή καί παιδιά καί ὁμόνοια καί φιλία, καί τῆς ἀρετῆς συνδεδεμένοι δεσμοῖς, ἐκεῖ μέσος ὁ Χριστός» (Εἰς Γένεσιν, Ὁμιλ. 7, 5, ΡΓ 54, 616, ΕΠΕ 8, 140).

Ὡς Κληρικοί τῆς Ἀκριτικῆς καί Ἀγιοτόκου Νησιωτικῆς Μητροπόλεώς μας, Λειτουργοί τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, ἐκφράζουμε τήν ἀντίθεσή μας στήν παραποίηση καί στό «ξεχείλωμα» τοῦ ὅρου Γάμος, πρὸς χάριν οἰουδήποτε δικαιωτισμοῦ. Σεβόμαστε τό πρόσωπο καί τήν ἐλευθερία κάθε ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία πορεύεται σύμφωνα μέ τό Ἱερό Εὐαγγέλιο, τήν Ἀγία Γραφή, τήν Ἱερά Παράδοση καί τούς Ἱερούς Κανόνες, καί ὄχι μέ ρυθμούς ἐπικαιρότητας. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ διαρκῶς σέ συνεχή μετάνοια καί ἀλλαγὴ στάσης ζωῆς καί εὐχεται κάθε ἀνθρώπος νά ἔλθει σέ ἐπίγνωση τῆς Ἀληθείας καί νά σωθεῖ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΥΓΙΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΛΗΤΑΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ «ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

Ὡς τυγχάνει γνωστόν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ἔχει ἐντάξει εἰς τὴν πνευματικὴν διακονίαν αὐτῆς τὸ πρόγραμμα «Φιλολογικόν Εἰλητάριον» μέ χῶρον διεξαγωγῆς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

Εἰς τὸ πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας:

Ὁ Ἑλλογιμώτατος κ. Χρῆστος Ν. Φροσυνάκης, ἀριστοῦχος Μεταπτυχιακός τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπραγματοποίησεν παρουσίᾳσιν τοῦ θέματος:

«ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ Β': Ὁ ρόλος τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης στὴν ἀνάγνωση τῆς Ἰλιάδος: Ἀντίλοχος καὶ Μενέλαος ὡς ἀντεστραμμένες ὁψεῖς τῆς "Ἰλιαδικῆς" ξριδας στή ραψωδία Ψ», τὴν Πέμπτην 4 Ἰανουαρίου 2024 καὶ ὥραν 18:00 εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ κ. ΜΑΡΚΟΥ

- Ἐκδότης: Ἡ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἱστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.
- IBAN GR 98 0110 4900 0000 4900 0199 68

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ «ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

α) Τήν Τετάρτην 20ήν Σεπτεμβρίου 2023 και ὥραν 6ην ἀπογευματινήν εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν "ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ", ὁ Σύλλογος Ἱεροψαλτῶν Χίου "ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ", ἐπραγματοποίησε Σεμινάριον Βυζαντινῆς Μουσικῆς μέ προσκεκλημένον τόν Ἀρχοντα Διδάσκαλον τοῦ Αποστόλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Δημήτριον Νεραντζήν. Θέμα τοῦ Σεμιναρίου ἦταν τό ἐξῆς: «Ἡ συμβολή Πέτρου Λαμπαδαρίου τοῦ Πελοποννησίου στή Βυζαντινή Μουσική».

Τό Σεμινάριον εὐλόγησε καί ἐτίμησε μέ τήν παρουσίαν του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. ΜΑΡΚΟΣ ὑπό τοῦ ὁποίου ἀπενεμήθη πρός τόν Ἀρχοντα ἡ ἀνωτάτη τιμητική διάκρισις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, ἥτοι ὁ Σταυρός τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου μετά τοῦ ἀντιστοίχου τιμητικοῦ διπλώματος.

Τό Σεμινάριον παρηκολούθησαν Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως μας καί πλῆθος Ἱεροψαλτῶν. Ἀπόλαυσαν ὅλοι τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρχοντος καθώς ἐπίσης καί τήν ἱεροπρεπῆ ἐρμηνείαν του εἰς ἰδιαίτερα ψαλτικά μέλη.

β) Τήν Τετάρτην 13ην Δεκεμβρίου 2023 καί ὥραν 6ην ἀπογευματινήν εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν "ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ", ὁ Σύλλογος Ἱεροψαλτῶν Χίου "ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ" ἐπραγματοποίησε Σεμινάριον Βυζαντινῆς Μουσικῆς μέ προσκεκλημένον τόν Ἀρχοντα Μαΐστορα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Γρηγόριον Νταραβάνογλου. Θέμα τοῦ Σεμιναρίου: «Μαθήματα τοῦ Ἱεροῦ Δωδεκαημέρου σύμφωνα μέ τήν Πολίτικη ψαλτική παράδοση».

Ὁ Ἀρχων ἐδίδαξε καί ἐρμήνευσε μαθήματα τῶν Μεγάλων Βασιλικῶν Ὁρῶν τῶν Χριστουγέννων, καθώς καί τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ὁρθρου τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τό Σεμινάριον παρηκολούθησαν πολλοί Ἱεροψάλτες τοῦ νησιοῦ μας καί ἀρκετοί Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως μας.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά
τό νέο έτος μέ χαρά
μέ ειρήνη άς δεχτούμε
κι όλοι μας άς εύχηθούμε.

Μέ μία ψυχή τόν χρόνο αυτό
καί ποδηγέτη τόν Χριστό
σκληρά ν' αγωνιστούμε
στό Θαώρ ν' άνυψωθούμε.

Κάθε στιγμή του χρόνου αυτού
νά 'ναι μία πύλη του ούρανού
πού νά τή γοργοδιαβούμε
στόν νυμφώνα Του νά μπούμε.

Άς εύλογήσει ή Παναγιά
καί τήν καινούρια μας χρονιά
γιά νά κόψουμε τά πάθη
άπό τής ψυχής τά βάθη.

Έμπρός μέ όπλο τό Σταυρό
καί στόχο μας τόν ούρανό
στις επάλξεις ν' άνεβούμε
νίκης στέφος νά στεφθούμε.

Του Ίησου μας ή φωνή
σάν αύρα ούράνια μάς καλεϊ
στήν αγάπη, στην ειρήνη,
στήν αιώνια εύφροσύνη.

Έμπρός μέ βάρκα τήν εύχή
καί τήν ταπείνωση κουπί
τήν αγάπη γιά πυξίδα
γιά τή φωτεινή πατρίδα.

Κι άν ή γαλήνη θά διαβεί
καί καταιγίδα άν μάς βρει
κανείς νά μή λυγίσει
καί νά μή λιποτακτήσει.

Μή μάς φοβίσει ή καταχνιά
γοργά άς σηκώσουμε πανιά
δέν παλεύουμε πιά μόνοι
ό Χριστός είν' στό τιμόνι.

Ανάληψη καθηκόντων
νέου Προέδρου Ακαδημίας Αθηνών (11.01.24).

Με τόν ἐκ Βροντάδου Χίου ὀρμώμενον Πρόεδρον τῆς Ακαδημίας Αθηνῶν
κ. Σταμάτιον Κρυμζήν (11.01.24).

«Φωστῆρες Τρεῖς Ὑπέρλαμπροι»
(Ι. Ν. Μεταμ. Σωτῆρος Βολισσοῦ)